

JOE I ELS CAÇADORS

En Joe es va eixugar la suor del front i del bigoti amb la mà tremolosa, deixant-se un rastre de sutge a la cara. Els pocs cabells se li enganxaven a la temple, aplanats pel greix i la humitat de la marinada. Les ulleres les duia a la butxaca interior de l'americana, més com un record que com un objecte útil, des que un camell del parc les hi havia fet volar pels aires d'un cop de puny creuat. Si aquell mitja merda se li hagués apropiat en la seva bona època, l'hauria enllestit sense despenjar-se, però des que aquells tremolins absurds li sacsejaven el cos, ja no era ben bé ell.

Dels bons temps només en conservava els pantalons i l'americana grisa de llana verge, un teixit suau i resistent, evidentment italià, com li havia explicat la dependenta rossa dels grans magatzems on anava cada temporada a fer-se el vestit a mida. "Passi, senyor X, ja li tinc tot a punt, em sembla que s'ha aprimat una mica oi? Cada dia el veig més jove" i la rossa reia sense motiu mentre s'agenollava i li envoltava la cintura per prendre-li les mides i oferir-li una visió privilegiada del seu escot i de les natges turgents. La rossa tenia raó: aquella tela havia resistit les nits al ras, els cops i la pluja que ho corroïa tot.

Per sort a aquella ciutat no hi feia mai fred, o potser és que ja no el notava. Els fums de la petroquímica i la salabor del mar creaven un microclima humit, de dies emboirats i nits xafogoses. De dia s'arrossegava pels parcs on el seu aspecte podia passar més desapercebut: un home de mitjana edat, escanyolit i mal afaitat, amb vestit de marca, assegut en un banc amb un diari vell a les mans, arreplegat d'alguna paperera. Procurava que ningú es fixés en ell, tot i que de tant en tant algun marrec poca-solta se li acostava a mirar-li les mans tremoloses, com si fos un mico de fira.

La corbata l'havia llançat a una foguera després d'aquella nit en que un noieta de cabells arrissats va intentar escanyar-lo per prendre-li el rellotge. Aquell pobre diable li havia recordat al seu fill, el petit Samuel... qui sap on devia ser, feia masses anys que no en sabia res i era millor així, ja en tenia prou d'haver de vigilar per la seva pròpia vida. Sabia que en qualsevol moment algú se'l podia carregar, però tampoc era qüestió de posar-los-hi fàcil. Havia vist homes estirats de matinada al port panxa enlaire, amb un tall fi al coll, d'orella a orella. I aquella dona que un dia va aparèixer surant a l'aigua, amb els ulls oberts com si la mort l'hagués agafat per sorpresa. A ell no li agradaven les sorpreses, i es movia amb cautela evitant els racons on es reunien els traficants de mort.

De nit voltava pels ravals, dormia a estones i mai al mateix lloc, era l'estratègia perquè no l'emprenyessin gaire els saquejadors que oloraven qualsevol objecte que tingués valor al mercat negre. Tot i que només contava amb l'ajuda d'una navalla mitjana, els seus sentits s'havien aguditzat com els d'un gat apallissat. Podia intuir una presència a l'altre punta del carreró, i fins i tot per la intensitat de la respiració en podia endevinar les intencions i actuar en conseqüència. Excepte aquella vegada que no els va poder esquivar, putos violadors, i en conservava de record una cicatriu en forma de serp a la ronyonada.

De tota la xusma que assolava la ciutat, el pitjor eren sens dubte els Caçadors de la Nit, una colla de tarats que sortien a la cacera de qualsevol desgraciat que rondés pels carrers. Atacaven sense criteri, i qualsevol que tingués l'infortuni o la inconsciència de creuar-se al seu camí tenia molts números d'acabar esventrat enmig d'un toll. Deien que sortien a fer neteja, i contaven amb el beneplàcit d'uns quants policies corruptes i amb el silenci còmplice dels veïns que corrien a

refugiarse a casa en fer-se fosc, deixant el camp lliure als Caçadors i als seus rifles amb silenciador.

Però ja no el tornarien a molestar, ho havia jurat després d'aixecar-se del toll de sang on el van deixar l'última vegada. Els Caçadors l'havien atrapat com una rata en un cul-de-sac. Havia intentat escapar corrents fins que va notar que se li col·lapsaven totes les artèries i els pulmons van començar a emetre un xiulet agut, com de tren a punt d'estavellar-se. El van acorralar contra el mur del que havia estat una església, i en Joe es va trobar rodejat d'aquelles pupil·les injectades d'odi sota les caputxes negres. En aquell moment ho va decidir: si sobrevivia, prendria una decisió.

I contra tota lògica, va sobreviure als Caçadors. Els hi devia semblar una presa massa fàcil. Quan el van veure a terra, tremolant com un ninot espatllat, intentant protegir-se amb aquelles mans inútils del tret que li esperava, el cap dels Caçadors va emetre un crit estrany i tots es van apartar. No va haver-hi cap tret, només un cop de peu que li va deixar la marca de l'esperó metàl·lic d'una bota al mig del front. La sang li rajava cara avall, mullant-li els llavis. No es va aixecar fins que va sentir els passos metàl·lics que s'allunyaven en direcció a l'avinguda, segurament a la caça d'una presa més valuosa.

A partir d'aquella nit va començat a dissenyar el pla. Aquesta vegada l'havia salvat l'atzar, però encara que passés la resta de la seva vida amagant-se, un dia l'agafarien desprevingut, o ell es cansaria de fugir, i aleshores pensaria que tot plegat no hauria valgut la pena. Anticipar-se a la mort no era gaire diferent d'estar ja mort. Aquell dia va decidir que només li quedava una opció: unir-se als Caçadors de la Nit. Ja no era fort ni ràpid, i les seves mans no podien empunyar una arma, però el cervell encara li funcionava, coneixia de memòria tots

els racons d'aquell laberint i s'hi movia amb la destresa d'un rosegador.

Per això ara els estava esperant en un magatzem mig derruït, marcat a la façana amb el símbol dels Caçadors, un cercle vermell travessat per una creu negra. Havia estudiat els seus moviments i sabia que els Caçadors no trigarien a aparèixer. Havia pensat dirigir-se al seu líder, el reconeixeria per la creu negra tatuada al front. Allà trobaria la mort o l'alliberament definitiu. Cara o creu, no hi tenia res a perdre.

Al cap d'una estona va sentir les passes metàl·liques que s'apropaven i els encaputxats van aparèixer. En Joe no es va moure, només va avançar els braços lentament mostrant que no duia cap arma. Tampoc no li hauria servit de gaire, estava sol i ells eren més d'una vintena. Les mans se li movien descontrolades, i sentia que la tremolor li pujava braços amunt, fins al pit, fins al cervell... Entre els caps amagats en la penombra se sentia algun xiuxiueig, i en Joe va pensar "si us plau, que tot acabi ràpid".

El del front tatuat va fer un pas endavant i amb un gest li va indicar que s'apropés. En moure's van quedar tots dos situats sota la única esclatxa de llum que entrava per la claraboia trencada. En Joe va aixecar la vista, volia veure els ulls que decidirien la seva vida o la seva mort. Cara o creu, ja no importava. L'altre va aixecar un braç i es va apartar la caputxa. No va sonar cap tret, però en Joe va caure fulminat amb un rictus còmic i els ulls fixes en aquell forat per on entrava una lluna tènue. Va tenir temps de sentir el cor que li explotava com una granada. S'havia preparat per qualsevol cosa, però no esperava trobar els ulls del seu petit Sam sota la caputxa negra dels Caçadors de la Nit.